

Alfernes gave

Fra Grimms Eventyr

En skrædder og en guldsmed var engang på vandring sammen, og en aften, da solen var sunket bag bjergene, klang det fra det fjerne musik, som stadig blev tydeligere. Den lød så besynderligt, men var dog så smuk, at de glemte al deres træthed og gik rask af sted. Men månen var allerede stået op, da de kom til en høj, hvor de fik øje på en mængde små mænd og kvinder, som holdt hinanden i hænderne og sprang rundt i en lystig dans. De sang selv dertil, og det var den musik, vandringsmændene havde hørt i det fjerne. I midten sad en gammel mand, noget større end de andre. Han havde en broget frakke på, og hans grå skæg hang ham langt ned over brystet. De blev forundret stående og så på dansen. Den gamle vinkede, at de skulle komme nærmere, og de små fyre åbnede venligt kredsen for dem. Guldsmeden, som havde en pukkel og var stor på det som alle pukkelryggede, trådte frem, men skrædderen holdt sig først lidt tilbage. Men da han så, hvor lystig det gik til, tog han mod til sig og fulgte efter. Kredsen lukkede sig nu igen, og de små dansede videre med deres vilde spring. Den gamle tog imidlertid en stor kniv, som han havde i bæltet, sleb den, og da den var blevet skarp nok, så han sig om efter de to fremmede. De blev bange, men de fik ikke tid til at tænke sig om, for den gamle greb i en fart fat i guldsmeden og ragede hans skæg og hår af, og det gik skrædderen ligeså. Men deres angst forsvandt, da den gamle venligt klappede dem på skulderen, som om han ville sige, at det var pænt af dem, at de slet ikke havde strittet imod, men ganske roligt fundet sig i det. Han pegede på en bunke kul, som lå ved siden af, og betydede dem, at de skulle fylde deres lommer med dem. De adlød begge to, skønt de ikke vidste, hvad de skulle bruge kullene til, og gik så videre for at finde nattely. Da de kom ned i dalen, hørte de et ur slå tolv. Øjeblikkelig forstummede sangen, alt forsvandt, og højen lå ensom og forladt i måneskinnet.

De to vandringsmænd kom ind i en kro, lagde sig på strålejet og dækkede sig til med deres frakker, men de var så trætte, at de glemte at tage kullet ud af lommen. Næste morgen vågnede de tidligere end sædvanlig, fordi det var, ligesom der lå noget tungt oven på dem. De stak hånden ned i lommen, men ville ikke tro deres egne øjne, da de så, at den var fuld af det pure guld. Der var også både hovedhår og skæg på dem, så meget som de kunne ønske sig. De var nu rige folk, men guldsmeden, der var en gerrig rad og havde fyldt sine lommer bedst, var dobbelt så rig som skrædderen. Men mere vil altid have mere, og guldsmeden foreslog skrædderen at blive der endnu en dag og så om aftenen gå ud på højen hos de gamle for at få fat i nogle flere skatte. Men skrædderen ville ikke. »Jeg er tilfreds med det, jeg har fået,« sagde han, »nu nedsætter jeg mig, gifter mig med min elskede genstand, og så er jeg lykkelig.« For at føje guldsmeden lovede han dog at blive der endnu en dag.

Om aftenen hængte guldsmeden et par poser over skulderen for rigtig at kunne skrabe til sig og gik ud til højen. Det gik ligesom aftenen før. Den gamle ragede ham igen og gjorde tegn til ham, at han skulle tage noget kul med sig. Han betænkte sig ikke, men stoppede sine lommer fulde, vendte glad hjem og dækkede sig til med frakken. »Selv om det guld trykker, kan jeg nu nok finde mig i det,« tænkte han og sov ind i den søde forvisning om næste morgen at vågne som en knaldrig mand. Da han slog øjnene op, rejste han sig i en fart for at undersøge sine lommer, men hvor forbavset blev han ikke, da der ikke var andet end det sorte kul, hvor ofte han end stak hånden derned. »Jeg har endnu det guld, som jeg har fået den første nat,« tænkte han og tog det frem, men blev meget forskrækket, da han så, at det også var blevet til kul. Han slog sig med sin sortsmudsede hånd for panden, og følte så, at hans hoved var skaldet og glat som hans ansigt. Men det var ikke nok med den ulykke. Han opdagede, at han foran på brystet havde fået en pukkel, der var dobbelt så stor som den han havde på ryggen. Så indså han, at han var blevet straffet for sin begærlighed, og begyndte at græde højt. Den gode skrædder, som var blevet vækket derved,

trøstede ham så godt, han kunne, og sagde: »Du har været min kammerat på vandringen. Du skal blive hos mig og også bruge af mine penge.« Han holdt ord, men den stakkels guldsmed måtte hele sit liv beholde de to pukler og skjule sit skaldede hoved med en kalot.